

Oversteken

Er is in de laatste maanden veel gebeurd, maar het meest besproken nieuwsonderwerp op alle media is toch over hen die de Middellandse Zee wilden oversteken.

Oversteken omdat ze zich niet meer veilig voelden in hun eigen land.

Zich niet meer op hun gemak voelen in hun eigen stad.

Zich angstig voelen in hun eigen straat.

Zich niet meer thuis voelen in hun eigen huis.

Wat doe je dan?

Je pakt de kinderen heel goed in, verzamelt je meeste waardevolle bezittingen in een of twee rugzakken en je neemt de benen. Vervolgens betaal je een man waarvan je de voornaam niet eens van weet een godsvermogen om op een bootje plaats te nemen. Een bootje wat er niet bepaald uitziet alsof ie APK-gekeurd is en elk moment uit elkaar kan vallen.

En voor dat je het weet, vaar in het holst van de nacht, voor het eerst van je leven, van je thuisland af in plaats van ernaartoe, op zoek naar een veilig oord.

Als je geluk hebt, overleef je de grote oversteek en kom je heelhuids aan, samen met talloze andere lotgenoten aan op het eiland Kos. Als je niet zo veel geluk hebt, dan verdrink je en spoel je een paar dagen later aan, om vervolgens op de voorpagina te verschijnen van de Volkskrant.

Eenmaal aangekomen op Kos kom je tot de conclusie dat de inwoners van Kos niet bepaald een welkomstcomité hebben klaarstaan voor passagiers uit de kleine boten.

Waar de feestende jongvolwassenen uit de Randstad nog met open armen worden ontvangen op het Griekse eiland, hebben de inwoners van Kos liever dat de mensen die net op het strand zijn aangekomen, heel gauw de bootjes weer instappen en doorvaren naar het volgende land.

En na een week of twee besluit je dat maar te doen en reis je in noordelijke richting om vervolgens in Nederland aan te komen. Een land waar je ook niet bepaald met open armen wordt ontvangen, maar ze je toch ook niet de deur wijzen. Of liever hebben dat je Duitsland maar even probeert.

Een raar land.

Een land waar veel tegenstrijdigheden plaatsvinden.

Zo hoor je verhalen van mensen die gerust een avond kunnen mee-eten bij BN'ers,

Maar ook van een paar dorpsidioten die een opvangcentrum in Woerden met vuurwerkbommen proberen te bestormen.

Een land waar tientallen mensen een podiumavond bijwonen, niet alleen omdat ze zich zorgen maken over zichzelf of over hun wijk.

Maar helaas ook een land waar iemand protesterende vrouwen de meest afschuwelijk dingen toewenst in de aanwezigheid van z'n eigen kind.

Wat zijn we voor een land, eigenlijk?

Zijn we een land waar we wekenlang blijven kibbelen of er nou 200 of 300 mensen op die ene locatie horen in de aanwezigheid van diezelfde mensen?

Of een land waar we onze gasten het zo geheten bakkie koffie aanbieden, of ze er een koekje bij willen, vragen hoe het met ze gaat en misschien zelfs blijven mee-eten?

Aan ons de keus.

Nog een fijne avond.

Ali Amghar, maart 2016